

1. Svou na - dě - ji jsem vklá - dal jen v Boha
 sa - mé - ho, Pán vy - sly - šel můj
 ná - ře - k, hlas po - ní - že - né - ho.
 Zá - chra - nou stal se v nou - zi, v zou - fal - ství
 be - ze - dném, mé no - hy kle - sa -
 - jí - cí vrá - til na pev - nou zem.

2. Píseň dal němým ústům, / zpěv chválou zářící, / v něm
 zní teď dobrá zpráva / všem pochybujícím. / Zázraky,
 pomoc, spásu / chci hlásat ztraceným, / úmysly neslýchané /
 s nehodným stvořením.

3. V Pánu kdo našel víru, / své pevné doufání, / lžím,
 bludům nepodléhá, / modlám se neklaní. / Ten, kdo před
 Božím dílem / v úžasu zůstal stát, / smí nové požehnání /
 s milostí přijímat.

4. Záplavu prázdných frází, / obětí falešných, / víc nechceš,
 Bože, slychat, / vždyť neskryjí můj hřích. / Mým očím
 hledajícím / sám dáváš vidět dál, / tvé divy nespočítám, /
 vše, co jsi vykonal.

T: Miloslav Esterle

M: Heinrich Schütz, Psalmen Davids, 1661